

stemmelse med sagsøgerens påstand. I sådanne tilfælde sker der nemlig som følge af retsplejelovens almindelige regler om behandlingen af civile krav ikke nogen egentlig prøvelse af sagen. Den af arbejdsgruppen foreslåede bestemmelse i § 11 a, stk. 2, er udformet i overensstemmelse hermed.

Hvis man gennemfører den af flertallet foreslåede ordning, hvorefter en dom har bindende virkning for erstatningsnævnet, kan det efter flertallets opfattelse ikke udelukkes, at der i *yderst sjældne undtagelsestilfælde* vil kunne forekomme domme, som er *klart* i modstrid med retspraksis, og hvor den foreslåede regel i § 11 a ville medføre en hæftelse fra statskassens side. I sådanne tilfælde kan der – som en art sikkerhedsventil – være behov for, at dommen af det offentlige kan indbringes for en højere ret. Flertallet foreslår derfor en bestemmelse herom indsat som § 11 b i offererstatningsloven. Efter forslaget kan appel kun ske med justitsministerens tilladelse, og bestemmelsen er tiltænkt et meget snævert anvendelsesområde.

Et *mindretal* på 1 medlem af arbejdsgruppen finder, at erstatningsnævnet bør træffe en selvstændig afgørelse, ikke blot på grundlag af særreglen i § 8, stk. 1, som dette medlem ønsker opretholdt, jfr. pkt. 4.2., men også når det drejer sig om erstatningsudmålingen.

Justitsministeriet kan tiltræde de synspunkter vedrørende udformningen af de processuelle regler, som er fremsat af arbejdsgruppens flertal. Når retten efter en egentlig prøvelse af sagen har udmålt erstatningen i forhold til skadevolderen, kan det forekomme stødende, såfremt en administrativ myndighed efterfølgende anlægger en anden vurdering. Lovforslagets §§ 11 a-b er derfor udformet i overensstemmelse med flertallets forslag.

6. Ved lov nr. 228 af 23. maj 1984 om erstatningsansvar – der trådte i kraft den 1. oktober 1984 – er der gennemført en meget betydelig forhøjelse af størrelsen af de privatretlige erstatninger. En oversigt over de vigtigste ændringer i erstatningsniveauet som følge af denne lov er medtaget i betænkning nr. 1019/1984, side 143-144. Som det f.eks. fremgår af oversigten, vil der efter reglerne i erstatningsansvarsloven kunne udbetales en skadelidt med en årsindkomst på 350.000 kr. eller derover op til ca. 2,3 mill. kr. i erstatning for erhvervsevnetab og mængodtgørelse. Disse tal skal sammenholdes med, at de største invaliditetserstatninger, der blev udbetalt forud for erstatningslovens ikrafttræden, var på cirka 450.000 kr. I forhold til erstatningsniveauet før lovens gennemførelse vil der således kunne blive tale om en 5-dob-

ling af erstatningen, hvilket dog i praksis navnlig får betydning for de højtlønnede.

I justitsministeriets bemærkninger til forslaget til erstatningslov (F.T. 1983-84, 2. samling, lovforslag nr. L 7, blad nr. 8, side 19) er det omtalt, at erstatningsansvarsloven vil medføre merudgifter for det offentlige i tilfælde, hvor skadelidte opnår erstatning fra staten efter lov om erstatning til ofre for forbrydelser, men det blev samtidig nævnt, at justitsministeriet har nedsat en arbejdsgruppe til revision af loven. I betænkning nr. 1019/1984 har arbejdsgruppen i overensstemmelse hermed (side 73-75) overvejet behovet for at indføre en maksimumsbegrænsning af de erstatninger, der ydes efter offererstatningsloven. Arbejdsgruppen fremhæver, at der – som følge af de nye udmålingsregler i erstatningsloven – vil indtræde en meget kraftig stigning i erstatningsudbetalingerne fra staten til ofre for forbrydelser, hvis der ikke indsættes særlige begrænsningsregler i offererstatningsloven. Arbejdsgruppen fremhæver, at sådanne maksimumserstatninger findes i de andre nordiske lande, og at indførelsen af maksimumsbegrænsninger i den danske lov – som en slags borgerligt jævnmål – vil falde godt i tråd med ordningens karakter af et socialt sikkerhedsnet.

På denne baggrund stiller arbejdsgruppen forslag om, at der indsættes sådanne maksimumsbegrænsninger i offererstatningslovens § 9 a. Ved erstatning for personskade indebærer arbejdsgruppens forslag f.eks., at erstatningen ikke kan overstige 500.000 kr. – et beløb, der i væsentlig grad svarer til det hidtidige erstatningsniveau.

Justitsministeriet kan tiltræde de af arbejdsgruppen foreslåede maksimumsbegrænsninger.

Om den nærmere udformning af maksimumsbegrænsningerne henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 8.

7. Der er indhentet udtalelser over betænkning nr. 1019/1984 fra følgende myndigheder og organisationer:

Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser, præsidenterne for Østre og Vestre landsret, Københavns byret, retterne i Århus, Odense og Ålborg, Den danske dommerforening, rigsadvokaten, politidirektøren i København, Politifuldmægtigforeningen, rigspolitichefen, Dansk kriminalpolitiforening, Dansk politiforbund, Advokatrådet, socialministeriet, indenrigsministeriet, Assurandør-Societetet og Dansk Kvindesamfund.

8. Som omtalt i betænkningen (side 75-77) må den almindelige forhøjelse af erstatningsniveauet,